

'Kom gauw!' roept Alex enthousiast naar mama.
In de hoek van de etalage staat een grote pluchen beer.
Mama vindt hem vast geweldig.
Als kind is ze begonnen met het verzamelen van beren.
Opa gaf haar altijd een knuffelbeer als hij weer eens
voor zijn werk naar een ver land geweest was.

‘Kijk, mama, wat een
mooie beer!’ glundert Alex.
Maar mama reageert
lauwtjes. ‘Ah ja,’ zegt ze.

Met een gewone stem. Zoals wanneer je zegt:
‘Ah ja, het is dinsdag vandaag.’ Meer niet.
En ze kijkt Alex niet eens aan.
Geen lachende ogen. Geen blozende wangen.
‘Kom, we gaan naar huis,’ zegt mama
alleen maar, terwijl ze voor zich uit staart.
Alex begrijpt het niet en is teleurgesteld.

‘Is je mama alwéér moe?’ vraagt Annabel.
Alex knikt en haalt verdrietig zijn schouders op.
‘Je mama heeft vast een zonnesteek,’ troost Annabel hem snel.
‘Van een zonnesteek kun je zo moe zijn als een hond.’

Dat zegt oma en zij kent er wat van.
Weet je nog, die keer aan zee,
toen ze zo rood zag als een kreeftje?’
Alex glimlacht flauwtjes.
Zijn nichtje wil hem altijd opvrolijken.
‘Ik weet niet wat er precies met mama
aan de hand is,’ zegt hij.
‘Maar ik hoorde papa
daarstraks aan de telefoon
met tante Sara. Nu ja, met jouw mama.
En hij vertelde haar dat mama de laatste
tijd zo triest is. En zo stil.
Ze slaapt en eet ook minder goed.
Maar waarom dat allemaal zo is,
weet mama zelf niet goed.’

